

кълбо, толкова е широко“. Той ще ти повърва, защото не може да провърри.

Взель най-малкиятъ братъ кълбата съ концитѣ и отишелъ при воденичаря.

— Е, примѣри ли небето? — засмѣлъ се лукаво воденичаря.

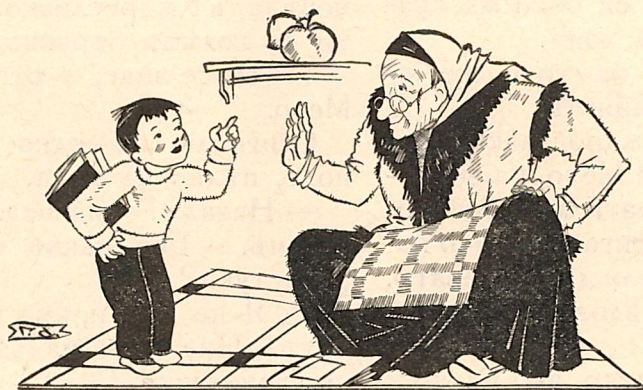
— Примѣрихъ го и на височина и на ширина. Ето — колкото сж дълги концитѣ на поголѣмото кълбо, толкова е високо небето. А колкото сж дълги концитѣ на по-малкото кълбо, толкова е широко. Ако не вървашъ, качи се на небето и

провърри, — казалъ най-малкиятъ братъ и му далъ кълбатата съ концитѣ.

Нѣмало що да прави — воденичарьтъ далъ на най-малкиятъ братъ воденицата и всичко, що билъ взель отъ братята му. Примолилъ му се да му остави само градинката, та да си сади тамъ лучецъ и пиперецъ.

Съжалилъ се момъкътъ, оставилъ му градинката, па му оставилъ и брашно да си мѣси хлѣбецъ. Воденицата взель за себе си, а всичко останало закаралъ на баща си и братята си.

Т. Харманджиевъ

МАЛКИЯТЪ ПОЕТЪ

Бабо, бабо, слушай: днесъ ти ще чуешъ страшна вестъ. Азъ съмъ ти едничъкъ внукъ, малко палавъ и неукъ.

Но затуй съмъ вече поетъ, славенъ и прочутъ навредъ. — Гого, ехъ че си проклетъ. Що си станалъ ти? Поетъ?

Я ме остави на мира азъ отъ пѣсни не разбирамъ! — Бабо, азъ не искамъ вече на закуска хлѣбъ препечень, нито сирене и медъ. И понеже съмъ поетъ, дай ми, дай ми да захая тая дуля на долапа.

Димитъръ Пантелеевъ